

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 41)

San Jose, thứ Sáu 22/3/1996

Rõ ràng cuộc vui đã tàn, cuộc tình đã hết; từ lâu lắm rồi, hay cũng chỉ mới từ giây phút đó, tôi không định rõ.

Trong buổi *café* cuối cùng trước khi chia tay, tôi hỏi TNH:

"Lẽ ra bây giờ chẳng còn gì để phải nói sau khi mọi sự đã an bài, một khi em để bố đi có nghĩa rằng tự chấp nhận tất cả mọi hành động bố làm, kể cả việc chung sống với hàng chục người đàn bà khác; nhưng em vẫn muốn xin bố thành thật cho biết rằng bố có ý định qua Virginia làm báo hay ăn ở với người đàn bà kia không?"

TNH nhìn tôi, vẻ khó chịu:

"Bố đã nói với em điều này rồi. Không, bố không hề có ý định ấy. *Đã từ lâu, bố và bà ta không còn liên lạc nữa.* Và từ nay bố chỉ viết văn *chứ không viết cho báo nào hết.* Nếu có chẳng, chỉ là viết cho tờ Văn Uyên."

Giọng TNH rõ ràng khinh thị:

"Những tờ kỳ cựu còn không đáng cho bố để mắt, nói gì tờ báo mới ra lò nào đó của bà ta với ông anh bà."

Và thêm:

"Sao em cứ tự dằn vò vì những việc không ra gì ấy? Điều đáng làm trên hết bây giờ của em là sức khoẻ, em phải giữ gìn để còn lo cho Âu Cơ và cả cho em."

Tôi gật, nhìn thẳng vào mắt TNH:

"Bố nói đúng. Em cảm ơn bố."

Ngay lúc ấy, Âu Cơ đâm ra bần gất, chẳng chịu nghe lời khi tôi bắt nó uống cạn ly sữa. Cú *choque* trong hồn con bé, tôi nhìn ra rất rõ. Nhưng tôi vẫn không kèm được sự mệt mỏi và cả sợ hãi nữa khi nghĩ đến một ngày không có TNH, tôi không biết cách nào dạy dỗ nó cho thuần tính.

Tôi buồn bã nói với TNH:

"Cho tới bây giờ **em vẫn không hiểu** sao bố lại bỏ vợ bỏ con mà đi tức tưởi như chạy trốn thế này? (*) **Em có cảm tưởng rất mạnh rằng bố đang âm mưu điều gì đó.** Nhưng đối với ai cũng được, chứ còn với đứa vô cùng thành thật như em mà bố rắp tâm che đậy một âm mưu thì quả là quá tệ."

[(*) Câu hỏi này cũng là ý nghĩ thắc mắc "*không thể hiểu TẠI SAO Âu Cơ đành đoạn quay lưng với Mẹ*" CỦA TẤT CẢ những ai từng biết rõ độ thân giữa tôi và Âu Cơ 20 năm sau. Nhưng TNH là người chồng, còn Âu Cơ là đứa con kết từ năm ruột tôi mà ra, thì điều "không thể hiểu" nói trên chỉ càng làm tôi thêm đau đớn. (Note: Feb. 26/2016)]

TNH ngồi im.

Tôi tiếp:

"Ở vào lớp tuổi của bố, nếu bây giờ có đi ra, gặp người đàn bà không ba con thì cũng phải hai con, một con là ít. Bố gán ghép với người ta, há đành lòng không lo lắng dạy bảo giùm con họ? *Vậy tại sao con của chính bố tạo ra, bố lại bỏ, không chịu ở nhà dạy dỗ?*"

TNH cũng ngồi im, không đáp lời gì.

*

**

Anh Lê Đô đến đưa cả ba chúng tôi ra phi trường San Francisco, xong quay về lại San Jose ngay. Nửa giờ đồng hồ sau, Văn Thanh xuất hiện theo lời gọi của TNH.

Trời rất lạnh, mây mù giăng xám, mùa đông đang còn hiện hữu. Trong một góc ghế đợi, tôi ngồi im, nhìn TNH dặt tay Âu Cơ đi lui đi tới nơi các hàng *gift-shop*. Văn Thanh bế đứa con nhỏ bước bên cạnh. Bên ngoài, các chiếc phi cơ rải rác ưỡn mình trên phi đạo, ù lì, lười biếng.

TNH mặc chiếc áo da màu đen, tóc hớt cao, đôi mắt vô hồn. Suốt sáng từ nhà rời đi, khuôn mặt TNH đã biểu tỏ nét lạnh tanh như vậy. Tôi có hơi chút ngạc nhiên vì điều ấy. Ở với nhau 8 năm, tôi vẫn biết TNH là con người ít phô bày tình cảm, nhưng thật, *chỉ bây giờ tôi mới nhận rõ sự LÃNH ĐẠM TUYỆT ĐỐI từ TNH trong phút giây từ giờ hôm nay. (*)*

[(*) Cũng là "nét lạnh tanh" thường nhìn thấy nơi mặt Âu Cơ đối với Mẹ hơn một năm qua. (Note: Feb. 26/2016).]

Tôi không biết mình buồn hay vui?

Trong một lúc, tất cả trước mặt bỗng dung quay cuồng như những ảo ảnh vòng tròn nhiều màu sắc. Có cái gì trong tôi vừa thức tỉnh? Phải rồi! Bầu trời này, tâm trạng này, tôi từng bắt gặp nhiều lần trong quá khứ. Buổi sáng đầu tháng 5/1975 bỏ Dalat ra đi, trời cũng mây mù giăng xám. Buổi sáng rời xa quê hương, vĩnh biệt Đan, một ngày cuối đông, không khí Sài Gòn cũng đượm đây tính chất biệt ly. Buổi sáng già từ Âu Châu đi Mỹ, cơn rét ngoài trời tàn ác không kém gì cái rét nội tâm đang làm cóng tê khối tâm hồn héo hắt; tôi nghĩ đến vùng đất bên kia bờ Thái Bình Dương xa tắp: sự hoang mang trước một ngày mai vô định đã làm chùng biết bao cảm xúc trong một lần "*lại thử dấn thân*".

*

**

Buổi sáng trên phi trường San Francisco, một cuộc biệt ly nữa cũng đang xảy đến. Chỉ khác, bây giờ vai trò kẻ ra đi không phải do tôi đóng, mà *tôi chỉ là kẻ tiễn đưa*. Tiễn một người chồng- người bạn; cũng tiễn cả tấm lòng và nỗi xây đắp hôn nhân tám năm dài đằng đẵng. Đôi mắt ráo hoảnh, đôi môi khô ran, tôi lục soát nhanh đầu óc để nhận ra một điều ghê gớm: "*Tôi chẳng thể tìm thấy trong chính mình chút tâm tình đặc biệt nào trước sự phân ly đang bày ra trước mắt bữa nay*." Sự đau khổ từ nhiều tháng qua đã đạt lên hàng cao độ,

ăn sâu vào da thịt, khiến tôi như bị rút cạn hết máu, cả con người trở thành trống rỗng; để bây giờ còn lại chỉ là một khối dửng dưng với tất cả những gì nhìn thấy chung quanh.

Cuộc tiễn đưa lịch sự lạt lẽo. Cả TNH lẫn tôi không ai nói với nhau những câu ân cần căn dặn. Ngồi cạnh Âu Cơ nơi ghế đợi, tôi nhìn TNH và Văn Thanh trò chuyện trên hai chiếc ghế cách xa một quãng. Lòng chợt nghe vô cùng bình thản. ***Cái bản chất chịu đựng như đang trở lại mạnh mẽ từ giờ phút này trong cơ thể tôi.***

Khoảng hơn nửa giờ sau, TNH –người khách cuối cùng—đứng lên từ ghế. TNH bước đến gần tôi, xin ôm Âu Cơ nhưng nó vùng vằng né ra xa, lảng tránh. TNH đứng nhìn theo, vẻ bất lực. Tôi la:

"Con đừng bỏ ôm đi!"

Nó quay lại bên TNH, nét mặt vẫn còn phụng phịu.

Xiết Âu Cơ vào lòng xong, TNH quay về phía tôi, hơi khom người cúi hôn vào trán, tay phải đặt lên vai tôi vỗ nhẹ:

"Thôi! Bỏ đi nghe!"

Rồi bắt tay Văn Thanh. Đến ngay giữa lối dẫn vào lòng tàu, TNH dừng lại giờ tay vẫy. Xong biến mất.

Tôi nói cùng Văn Thanh:

"Mình cũng về luôn anh ạ."

*

**

Buổi chiều tại nhà Văn Thanh, ngồi uống cốc rượu, tâm tư buồn bã, nỗi buồn dàu dàu khi nhìn lại vùng không gian cũ có TNH từng hiện hữu. Trong đầu, cái điệp khúc "*Hết rồi! Hết rồi!*" cứ vọng mãi, bơ vơ.

Qua câu chuyện văn chương và đời sống –một kiểu lấp đầy thời gian giữa hai người bạn—có lúc tôi bật nói:

"Quả thật không phải Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau kết thúc đời tôi, mà chính là Một Truyện Dài Không Có Tên anh ạ. Kẻ thù trót gây ra nhiều quá, bây giờ trong cơn bĩ cực mới thấy điều ấy quả thật không sai."

Văn Thanh gật:

"Chị nói, tôi mới nói luôn. Trong giới văn nghệ San Jose, có những người bảo thẳng với tôi: 'Nếu đã bước chân lại nhà BG, xin đừng bao giờ dẫm chân lên thềm nhà tôi nữa.' Tên khác lại nói: 'Đã từng có bài đăng trên Văn Uyển thì đừng hòng được đăng bài trên bất cứ báo nào tại San Jose.'" (*)

[(*)Đúng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN!
(Note: Feb. 26/2016).]

Anh "xi" một tiếng, vẻ khinh bỉ:

"Chúng nó chỉ láo! Cứ ăn cắp bài tôi đăng đầy trên các báo. Chuyện văn chương, người ta viết hay hơn mình thì mình phải khâm phục, cứ gì ganh ghét mà xa lánh?"

Và Văn Thanh hỏi:

"Chị có nhớ cái bữa chị bị đưa vào nhà thương..."

Tôi ngắt lời anh:

"À, có sự thể nào? Tôi không sao nhớ nổi."

Văn Thanh kể:

"Bữa ấy, gọi điện thoại cho tôi, chị chỉ nói:

'Anh Văn Thanh ơi, mọi sự đã hết rồi.'

Tôi hỏi:

'Cái gì hết?'

Chị đáp:

'TNH sẽ vĩnh viễn bỏ đi. Sáng nay tôi với TNH đã đi gửi UPS mọi thứ gì của ông ấy. Tôi tuyệt vọng quá anh à.'

Tôi mới bảo:

'Chị là con người rất can đảm. Chị đương đầu dễ dàng với sự cô đơn, sao bây giờ lại bảo rằng tuyệt vọng? Đọc trong sách chị, tôi đếm không biết bao nhiêu chữ cô đơn được viết.' Xong, tôi bảo chị đợi đấy, đi lấy ra cuốn Nhật Nguyệt I đọc lên một đoạn. Đọc xong, tôi cứ nghe chị ừ ừ, trong cái giọng ừ ừ của chị, tôi cảm nhận một điều rất lạ. Tôi lại đọc lần nữa, lần này bằng giọng kịch sĩ.

(Anh cười: "Chị biết tôi rất có khả năng về kịch đấy nhé?")

Nhưng đọc xong lần thứ hai cũng chỉ thấy chị ừ ừ. Tôi mới bảo trong bụng:

'Chắc mình đọc hay quá nên bà BG bả phê chẳng?' Nào dè khi tôi hỏi:

'Thế nào? Chị nghĩ sao về lối đọc diễn kịch của tôi?'

Chị không đáp cũng không ừ ừ nữa. Cái điện thoại vẫn chưa bị cúp. Tôi thấy có gì là lạ, chợt động tâm linh, la to: 'Bông Giấy! Bông Giấy!'

Vẫn không nghe gì. Mới lại la: 'Thu Vân! Thu Vân!'

Cũng không trả lời.

Tôi biết là nguy, cuống hấn lên. Trong óc chẳng nhớ nổi số phone ai mà gọi. Tôi biết TNH có số beeper nhưng không nhớ chính xác. Trong cơn hãi, tôi nghĩ đến tờ Văn Uyên nên lật ra số 947-0469. May có bà cụ bắt máy.

Tôi bảo:

'Cụ đi lên lầu xem chị BG ra sao, cháu chờ máy.'

Bà lên đập cửa phòng, chị không mở, xuống bảo tôi thế.

Tôi hoảng kinh, không nhớ nổi số phone ai khác ngoài số Nguyễn Bá Trạc, gọi ngay đến Trạc mà bảo:

'Ông chạy thẳng đến nhà BG xem có chuyện chẳng lành đang xảy ra. Tôi ở San Francisco xa quá, không đến ngay được. Tôi đang nói chuyện với BG, bỗng thấy ngưng. Tôi sợ bà ấy tự tử mất.'

Khi nói xong câu này, tôi mới chợt nghĩ ra Trạc rất allergy với vợ chồng bà.

Quả thật Trạc thẳng thừng từ chối: 'Tôi đang bận làm tin'.

Tôi bèn quay số Trần Quảng Nam. Nam cũng từ chối thẳng thừng. Sau, có lẽ ấy nấy, hẳn nói thêm với tôi:

'Để tôi báo cho Cẩm Hằng!'

Văn Thanh nói với tôi:

"Tôi từng biết Trần Quang Nam giao thiệp với chị từ thuở hần còn là học sinh, và cũng thấy Trần Quang Nam đến nhà chị ăn nhậu không biết bao nhiêu bận. Trong con nguy kịch của chị, từ nhà hần đến nhà chị chỉ cách vài *block* đường, vậy mà hần có thể ngoảnh mặt làm ngơ, kẻ cũng lạ! Nếu là tôi, tôi bỏ tất cả để chạy đến. Cứu người hơn cứu lửa."

Tôi gật:

"Nếu là tôi, tôi cũng sẽ hành xử y hệt anh."

Văn Thanh kể tiếp:

"*Vậy là tôi gọi ra tiệm bà xã tôi, bảo bà ấy về trông thằng cu. Bà ấy nói khách đang đông quá. Tôi la: 'Đông cũng mặc, về đây bế thằng cu ra tiệm ngay. Anh sợ chị BG chết mất!'*

Thế là sau khi bà xã ẵm thằng cu đi, tôi hộc tốc lái xe đến nhà chị, mới hay rằng chị đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Tôi cũng chẳng biết bệnh viện nào nên lật phone book gọi tìm lum các số của cảnh sát. Mãi thật lâu họ mới cho biết đã đưa chị vào Medical Valley Center.

Chạy thẳng đến đấy, trời đã nhá nhem, đứng ngay cột điện thoại công cộng chờ một anh chàng VN cũng đứng gọi trong ấy, xong sẽ đến phiên mình. Tôi định phone vào bệnh viện xem chị nằm ở đâu. Mãi cứ thấy anh chàng này ôm máy, thật quá bực! Cuối cùng chịu không nổi, tôi đến báo anh ta:

'Này anh, cho tôi mượn cái điện thoại xem!'

Anh quay lại, dáng cũng bực tức, nào dè hai thằng cùng nhận ra nhau. Đó là TNH. Mặt mày ông ấy trông kinh lắm, còn hơn một cái xác chết. TNH cho tôi biết không được gặp chị vì chị đang bị trói trong khu tâm thần. Tôi mới bảo ông ấy đi ra chiếc xe bán thức ăn đêm cho bệnh viện, bắt ăn cái gì. Ngồi với nhau một lát, ông ấy bảo tôi đi về, để ông ấy đợi một mình. Về tới nhà cũng đến hơn 10 giờ tối."

Tôi ngậm ngùi:

"Tri bỉ tri kỷ. Trong đời có những sự việc khi làm ra, mình chỉ nghĩ đến nó bằng ***cái tâm thành thật***. Ví dụ khi tôi viết *Một Truyện Dài Không Có Tên*, tôi nghĩ rất thành thật rằng: ***'Nhà văn hay nghệ sĩ phải là người thể hiện cái tâm trong lành trên hết. Tài năng đi sau đạo đức.'*** Tôi dùng những gì tôi viết làm chiếc gương cho tôi soi trước nhất, cố gắng giữ sao cho lòng ngay thẳng. Tôi phải nói với anh rằng, kể từ ngày viết ra bài đầu tiên trong quyển ấy đến nay, tôi chưa một lần hối tiếc những gì mình viết. ***Tôi chưa từng làm hành động nào phản lại lời tôi đã viết.*** Bây giờ lại càng không hối tiếc hơn nữa. Giới văn nghệ VN hải ngoại quả đúng là có những con người y hệt như tôi đã trình bày trong quyển ấy. Nghĩa là ***những con người làm nghệ thuật với trái tim sắt, tìm đá*** anh à." (*)

[(*) Đúng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN!

(Note: Feb. 26/2016.)]

Tôi thêm:

"Điều đau đớn cho tôi ở điểm chính người chồng tôi đã nhỏ trên con đường tôi đi những bãi nước bọt thật dơ bẩn."

Văn Thanh bào chữa cho TNH:

"Khoan hẳn nghĩ về ông ấy như thế. Cứ tạm tin rằng TNH ra đi vì bị bế tắc cây viết."

Tôi buồn bã:

"Tôi không tạm tin như thế được dù rằng đã cố tạm. Tôi biết, **chỉ có người đàn bà lạnh lợi miệng lưỡi kia mới làm lung lạc được con người TNH thôi.**"

Một lúc tôi kể:

"Sau một tuần lễ tha thứ và hòa hợp với nhau, dạo cuối tháng 12/1995, TNH bảo tôi: 'Thật tình bố đi DC ngày 5/1/1996 sắp tới là chỉ muốn gặp mấy đứa bạn cũ, rồi thăm ông anh và hai bà chị ở Pennsylvania, chứ chẳng có ý đồ gặp người đàn bà ấy. Nhưng nếu bây giờ em không muốn bố đi, bố sẵn sàng xé cái vé máy bay để em tin.' Tôi nghĩ: 'Khi mình đã tin chồng thì phải tin cho trót, dù gần hay xa cũng thế.' Vì vậy, tôi để TNH đi DC 5 ngày. Nào dè, khi trở về, ông ấy đâm thay đổi hẳn, và mọi sự tiến dần xuống hố..."

Văn Thanh la to:

"Ồ điểm này, tôi trách chị. Chị rất thông minh mà tại sao lại có thể để ông ấy đi như thế? Bà xã tôi chỉ là người khôn lỏi, nhưng trong trường hợp đó, bà bằng mọi giá sẽ xé cái vé máy bay."

Tôi ngậm ngùi:

"Cầm Hằng cũng từng trách tôi ngu quá trên điều ấy. Riêng tôi nghĩ khác. **Khôn ngoan sao quyết bao nhiêu cũng không qua thành thật.** Nếu quả TNH xứng đáng với tôi, ông ấy sẽ còn tôi. Bằng không, chính sự gian dối sẽ làm đời ông ấy lao đao khôn khó. Nói vậy, nhưng tôi vẫn cảm nghe thật đau anh Văn Thanh ạ. **Đau, vì người chồng mình tin tưởng hết lòng lại nở đi lừa dối mình.** Ông ấy ở với tôi 8 năm, nắm quá nhiều cái tủy chân thật trong tôi, **biết rằng tâm hồn tôi ngây thơ y hết của một đứa trẻ, nên sự lừa dối này với tôi quả thật là một cú tàn nhẫn.**" (*)

[(*) Đúng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN!
(Note: Feb. 26/2016).]

Và tôi buồn bã:

"Phải nhận, trong đời có những người đàn bà, khi đàn ông dính vào thì chỉ có nước thân bại danh liệt. Người đàn bà kia thuộc loại ấy. Chính ông chồng cũ của bà ta cũng từng hai lần nói với tôi qua điện thoại: 'Nếu hỏi bây giờ có điều nào ao ước nhất, tôi xin nói: Làm sao bôi xóa giùm cho tôi ba năm từng làm chồng bà ta.'

"**TNH tám năm làm chồng tôi, nổi tiếng đàn ông hoàng gương mẫu, lại khôn ngoan mưu lược. Vậy mà chỉ trong vài tháng dính vào bà ta, đã đánh mất tất cả khôn ngoan.**" (*) Tôi tiếc cho ông ấy là thế! Giá ông ấy bỏ tôi để gặp người đàn bà cao sang, tài giỏi hơn, có lẽ tôi cũng không buồn."

[(*) Có nên viết "Lịch sử lại tái diễn" hai mươi năm sau không?! (Note: Feb. 26/2016)]

Tôi cười, cái cười héo hắt:

"Đó là điều làm tôi đau ghê gớm. Minh thì cứ viết những bài nói này nói kia về thiên hạ, trong khi chính chồng mình lại nở đi xử xấu với mình hơn bất cứ ai. Thật là mắc cỡ!"

Văn Thanh cũng cười:

"Chị đâu việc gì mắc cỡ? Các bài ấy do chị viết chứ nào TNH viết? Nhưng tôi phải xác nhận, chị có được điểm son đạo đức, thành ra chị viết bài phê bình người khác, chị mới thẳng tay mạnh dạn phơi trải được ý nghĩ riêng."

Buổi chiều trong căn bếp ấm nhà Văn Thanh, nhìn qua sân sau thấy những tia nắng vàng đang ửng lên màu đỏ, trái tim tôi như bị đè nặng bởi một nỗi cô đơn khôn tả. ***Tôi đâm sợ hãi cuộc đời, sợ hãi mọi người.*** Tâm trạng thật lạ lùng kỳ quái, lần đầu mới gặp. ***Đến ngay TNH còn không khiến tôi tin tưởng, nói gì kể khác? (*)***

[(*) Thời gian hiện tại (20 năm sau) này, tôi vẫn nói với Vân San, và Vân San cũng BIẾT RÕ điều tôi nói: *"Kể từ khi con Giấy quay lưng với Mẹ, Mẹ chẳng còn thấy gì là quan trọng và không còn tin tưởng được bất cứ ai trên cõi đời này, kể cả San."* (Note: Feb. 26/2016).]

Từ mấy chục năm qua, tôi vẫn làm hành động lợi ngược dòng sông, bây giờ hơn lúc nào mới thấy hành động ấy chỉ đem cho mình duy nhất một sự khổ đau.

Tuy nhiên, tận sâu thẳm đáy tim, cho đến ngày từ già trần gian, ***tôi vẫn còn KHÔNG NGHĨ mình đã hành xử sai mọi thứ. Vẫn có một niềm tin mãnh liệt rằng tôi đã ĐI ĐÚNG trên con đường Thượng Đế chỉ định.*** Chính vì sự đi đúng đường này mà con người và tâm hồn tôi mới được Ngài cứu rỗi cho sau biết bao biến cố dập dồn đổ lên trên định mệnh tang thương.

8 giờ tối, Văn Thanh đưa mẹ con tôi về lại San Jose.

Bước chân lên cầu thang, mở khóa cửa vào nhà, y hết những lần đi chơi xa về cùng TNH, quả tình trong tâm tư dấy lên nỗi đốn đau mạnh mẽ. Nhưng rồi chỉ trong chốc lát, mọi sự lắng xuống, tôi lại bật *computer*, ngồi vào bàn ngay.

Phải nhận một điều, giờ đây không phải "đau" mà là "buồn và chịu đựng". Cao độ trong tình cảm dành cho TNH đã có và đang dần xuống. Bây giờ, vết thương lòng đã thành cái sẹo, không còn làm nhức nhối cơ thể nữa. Cái sẹo này vẫn còn mới quá, chưa thể quen mắt. Nhưng rồi, một ngày, hai ngày, nó sẽ biến thành một sự gì rất thân yêu trên thân hình tôi mà thôi.

*

* *

Lúc 10 giờ đêm, Lê Duy Linh điện thoại hỏi thăm xem tôi "*có nốc thêm 25 viên Valium 10mg nào nữa?*"

Tôi thân nhiên đáp:

"Tôi phải để dành Valium, đợi viết xong Nhật Nguyệt II, nốc vào vẫn chưa muộn."

Lê Đô cũng gọi đến:

"Xưa nay nghe danh TTBG là con người rất quả cảm. Bây giờ thử xem BG có phải thật như thế không?"

Tôi cười:

"**BG lúc này mới thật là BG thiên hạ vẫn kháo nhau từ trước.** Anh có quyền tin những gì anh đã nghe biết chung quanh."

[]